

Arrest

nr. 28 764 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 1 juli 2008.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, tot de Mandingo-etnie te behoren en afkomstig te zijn van Monrovia. Tot uw 15 jaar leefde u met uw ouders in Monrovia. Daarna leefde u bij uw oom in Sakimpa, Nimba county, waar u werkte op een boerderij. Iedere vrijdag bracht u een bezoek uw ouders in Monrovia gezien u op vrijdag niet werkte. Toen Monrovia echter aangevallen werd door de rebellen, kwamen uw ouders en uw broer naar Sakimpa om zich in veiligheid te brengen. Gedurende 4 à 5 jaar bleven uw ouders in Sakimpa en in 2000 keerden ze terug naar Monrovia gezien ze dachten dat de toestand toen veilig was. Toen u eind 2002, op een vrijdag, uw ouders bezocht in Monrovia, trof u uw moeder, die neergeschoten was, levensloos aan in haar huis. Toen uw vader thuis kwam zei hij u terug te keren naar uw oom gezien uw vader vreesde dat de rebellen, die huizen aanvielen, u ook zouden

doden. U keerde dezelfde dag terug naar uw oom in Sakimpa waar u nog één week verbleef. Vervolgens vertelde uw oom dat het huis van uw ouders in Monrovia was afgebrand en hij zei u dat het niet langer meer veilig voor u was gezien de Gio's achter de Mandingo's aanzitten en u zouden doden indien ze zouden weten dat u Mandingo bent. Uw oom vroeg aan een chauffeur om u naar Ivoorkust te brengen waar u gedurende twee en een half jaar verbleef in een vluchtelingenkamp in Abidjan. In 2004 verliet u dit kamp omwille van de oorlog in Ivoorkust. U ging naar een plaats waar schapen verkocht werden en vroeg aan een man (A.), die afkomstig is van Tunesië en naar Ivoorkust kwam om schapen te kopen, om u te helpen met het ontvluchten van Ivoorkust. (A.) vroeg u om 10.000 CFA te betalen wat u deed en vervolgens kon u meereizen in de laadruimte van zijn voertuig waarin de schapen werden vastgehouden. U passeerde de landen Burkina Faso, Niger en Algerije en na minder dan een maand kwam u aan in Tunesië. Gedurende zes maanden werkte u op een boerderij van (M.) in de buurt van Tunis. Na zes maanden was er geen werk meer voor u en u kon er niet langer meer blijven. U zei Mustapha dat u graag naar Europa zou komen en hij zei u dat hij iemand kende die mensen helpt om de oversteek naar Europa te maken, (M.) bracht u in contact met deze man, (A.), en deze vroeg u om \$300 te betalen. U betaalde deze som en de man bracht u met een kleine boot naar Italië. Hij kocht u er een busticket naar België waar u volgens de documenten van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 februari 2005 asiel heeft aangevraagd.

B. Motivering

Niettegenstaande de Commissaris-generaal op 15 september 2005 in de ontvankelijkheidsfase een gunstige beslissing nam betreffende uw verblijf op het grondgebied, dient thans het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de algemene situatie in Liberia, sedert u uw land verlaten heeft in 2002, fundamenteel gewijzigd is.

Er dient te worden vastgesteld dat de situatie in Liberia grondig in de goede richting is gewijzigd sinds u uw land hebt verlaten. Immers, uit diverse informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat na het aftreden van president Taylor op 11 augustus 2003 in Accra (Ghana) een vredesakkoord werd gesloten op 18 augustus 2003 tussen de Liberiaanse regering, de politieke partijen en de rebellengroepen, LURD en MODEL. Op 14 oktober 2003 werd de 'National Transitional Government of Liberia' onder leiding van Charles Gyude Bryant geïnstalleerd, die erkend werd door alle facties. UNMIL (United Nations Mission in Liberia) zag toe op de implementatie van het vredesakkoord. Op 3 november 2004 werden de strijdende partijen officieel ontbonden, drie dagen nadat het ontwapenings- en demobilisatieproces van de ex-strijders werd afgerond. In oktober 2005 werden er verkiezingen gehouden die door de internationale waarnemers in het algemeen als democratisch, transparant en vrij werden bestempeld. Op 16 januari 2006 legde Ellen Johnson-Sirleaf de eed af als president. Zowel de beëindiging van de ontwapening en de oorlog, als het houden van verkiezingen wijzen erop dat de stabiliteit in Liberia is teruggekeerd.

Verder heeft u uw vrees voor vervolging bij een terugkeer naar uw geboorteland niet aannemelijk gemaakt.

U verklaarde tijdens uw gehoor ten gronde dat u omwille van de Gio-mensen niet naar Liberia kan terugkeren (p.4-5). U vervolgde dat het de Gio's zijn die de Mandingo's proberen te doden gezien de Mandingo's door de Gio's worden gehaat omdat zij weigerden de Gio's te helpen aan het begin van de oorlog in 1990. Wanneer u gevraagd werd wie precies u zou vrezen, kon u behalve 'de Gio's in Nimba county' en de 'Gio's in Sakimpa' dit echter niet preciseren (p.5). Hoewel vervolgens nog herhaaldelijk gevraagd werd om specifiekere te zijn omtrent wie precies u bij terugkeer naar Liberia zou vrezen, omtrent wie precies van deze Gio's u zou vrezen, stelde u alsmaar dat u de Gio's zou vrezen zonder ook maar enigszins een beetje concreet te zijn voor wie precies van deze Gio bevolking u vrees zou hebben bij terugkeer naar Liberia (p.4-6). Later stelde u dat u bij een terugkeer naar Liberia misschien zou gedood worden door de Gio's en wanneer u gevraagd werd wie precies u dan wel zou doden, antwoordde u opnieuw 'de Gio's'. (p.6-7). Net zoals in uw verklaringen, gevoegd bij de vragenlijst en in uw verklaringen tijdens uw gehoor in dringend beroep waar u het steeds had over de 'Gio-mensen' die het gemunt hebben op de Mandingo's zonder hierover ook maar het minste concreet te zijn wie precies u bedoelt met deze 'Gio-mensen' kon u tijdens uw gehoor in dringend beroep evenmin concreet zijn over wie precies van deze Gio-mensen u dan wel zou vervolgen bij een terugkeer naar Liberia. Op de vraag hoe u dan wel weet dat deze Gio's u bij terugkeer nog steeds zouden willen doden, vier jaar nadat u uw land verlaten heeft, antwoordde u dat deze Gio's nog steeds de Mandingo's haten en dat zij nog steeds de bezittingen van de Mandingo's afnemen (p.7). U vervolgde dat u er zeker van bent dat u bij een terugkeer naar uw geboorteland zou gedood worden door de Gio's en u legde hieromtrent

algemene verklaringen als zouden de Gio's geen Mandingo's meer in Liberia dulden waardoor u er evenmin welkom zou zijn (p.9). Behalve algemene verklaringen in de trant van de Gio's haten de Mandingo's' bracht u in uw gehoor ten gronde absoluut geen concrete en objectieve aanwijzingen aan dat u bij een terugkeer naar Liberia persoonlijk zou gevisieerd worden door deze Gio's. Verder stelde u dat de Gio's misschien uw eigendommen zouden afnemen en niet zouden teruggeven (p.8), wat echter evenzeer veronderstellingen uwentwege zijn gezien u geenszins objectieve elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de Gio's ook uw eigendommen zouden afnemen of afgenomen hebben. Wanneer u trouwens gevraagd werd wie uw familie-eigendommen in Sakimpa nu in handen heeft, stelde u dit niet te weten (p.10).

Verder verklaarde u tijdens uw gehoor in dringend beroep dat u sedert uw vertrek uit Liberia in 2002 geen contacten meer had met uw geboorteland waaruit blijkt dat u zich voor uw vervolging bij terugkeer naar Liberia enkel en alleen baseert op uw veronderstellingen. Net zoals in uw verklaringen, gevoegd bij de vragenlijst en in uw verklaringen tijdens uw gehoor in dringend beroep waar u het steeds had over de 'Gio-mensen' die het gemunt hebben op de Mandingo's en waarbij u zelf geen concrete persoonlijke vervolgingsfeiten aanbracht, dient besloten te worden dat u tijdens uw gehoor ten gronde evenmin concrete, specifieke aanwijzingen gaf die erop wijzen dat u bij een terugkeer naar uw land daadwerkelijk zou vervolgd worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er inspanningen geleverd worden om de terugkeer van de Mandingo's naar hun oorspronkelijke woonplaats mogelijk te maken.

Zo blijkt uit informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is dat Mandingo's tot voor kort mogelijks problemen met betrekking tot eigendomsrechten kenden. Nog uit de bronnen blijkt evenwel dat de Liberiaanse overheid comité's in het leven heeft geroepen die de eigendomskwesies moeten behandelen. Voorts werden programma's, die tot doel hebben te bemiddelen in eventuele disputen tussen de Mandingo en andere etnieën, met de steun van de internationale gemeenschap en de Verenigde Naties opgestart. Bovendien kunnen zij die terugkeren die met het resultaat van de bemiddeling niet akkoord gaan, zich tot de autoriteiten wenden (office of the city mayor, district office of superintendent). Er bestaat ook de mogelijkheid om een rechtszaak aan te spannen. Tot slot is de VN ook bezig met een bewustmakingscampagne voor zij die terugkeren, de huidige bezetters van de eigendommen en de plaatselijke leiders over de rechten en plichten rond eigendommen (zie landeninformatie). Om spanningen tussen Mandingo's en andere etnische groepen tegen te gaan werden, onder meer in Nimba county, programma's van 'vrede en verzoening' opgezet die moeten leiden tot een vreedzaam samenleven van de verschillende etnische groepen (zie informatie in het administratief dossier). Het UNHCR maakt in geen geval melding van een algemene en systematische vervolging van Mandingo's in Liberia, noch door de overheidsinstanties, noch door andere bevolkingsgroepen (zie informatie in het administratief dossier).

Het rapport 'Liberia Country Report — april 2005' van UK Home Office en het 'Algemeen Ambtsbericht Liberia' van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Nederland, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen gezien dit rapport een algemeen beeld geeft van de situatie in Liberia waarbij evenwel aandacht besteed wordt aan de Mandingo-bevolkingsgroep maar waarbij geenszins wordt ingegaan op uw persoonlijk asielrelaas. Het 'Sixth Progress report of the Secretary-General on the United Nations Mission in Liberia' van 17 maart 2005 en 'Country Summary Liberia' (dd. januari 2005) van Human Rights Watch en het rapport van Amnesty International betreffende Liberia uit het jaarboek 2004 veranderen evenmin bovenstaande vaststellingen gezien het algemeen karakter van deze documenten. Het artikel 'Liberia: Basic services still in tatters as people return to Lofa County' van 25 maart 2005 brengt geen verandering aan bovenstaande gezien dit artikel een beeld geeft van de situatie in Lofa county maar verder niet ingaat op de door u aangehaalde feiten. Een deel van het rapport 'Youth, Poverty and Blood: The Lethal Legacy of West Africa's Regional Warriors' van maart 2005, geschreven door Human Rights Watch gaat niet in op de door u aangehaalde feiten en verandert bijgevolg niets aan bovenstaande. De artikels 'In Nimba Recon. Confab: Gios, Manos Refuse to Dialogue With Mandingos' van januari 2005 en 'Mandingos' Homes In Nimba Still Occupied' van maart 2005 veranderen evenmin bovenstaande gezien deze artikels algemene informatie verstrekken maar niet ingaan op uw persoonlijk asielrelaas. Het document gericht aan de Staatssecretaris van Justitie in Nederland betreffende de mensenrechtensituatie in Liberia dateert vooreerst van september 2001 en geeft verder een algemeen beeld van deze mensenrechtensituatie waardoor dit geen verandering teweeg brengt in bovenstaande. Het rapport 'Gefährdung der Mandingo (Malinké) in Liberia und in der Elfenbeinküste' (dd. mei 2003) van de 'Schweizerische Flüchtlingshilfe' verandert evenmin bovenstaande gezien dit rapport enerzijds de situatie van de Mandingo's bespreekt maar anderzijds niet ingaat op de door u aangehaalde feiten. Bovendien dateert dit rapport van mei 2003, toen Charles Taylor aan de macht was, terwijl er zich

intussen een regimewissel heeft voorgedaan. In het algemeen kan met betrekking tot de voorgelegde bronnen nog worden opgemerkt dat deze allemaal betrekking hebben op de situatie in Liberia voor april 2005, toen de verkiezingen -toch een stabiliserende factor in het land- nog niet hadden plaatsgevonden. U bracht verder geen documenten aan die een controle van uw identiteit en reisweg mogelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal van mening is dat de algemene situatie in Liberia sedert zijn vertrek uit zijn land in 2002 fundamenteel veranderd is. Hij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte uitgaat van een eenzijdige positieve berichtgeving en betwist de terugkeer van stabiliteit en vrede in Liberia. Verzoeker verwijst naar het Jaarboek 2006 van Amnesty International, naar verschillende officiële berichten van eind mei 2006 van 'The Liberian Times.com' en naar een open brief van de voorzitter van LIMANY (Liberian Mandingo Association New York) aan president Ellen Johnson Sirleaf, die een beeld schetsen dat sterk verschillend is van de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat uit deze documenten blijkt dat specifiek voor de Mandingo in Nimba County uitdrukkelijk aangegeven wordt dat er nog steeds etnische spanningen en grondconflicten zijn tussen verschillende stammen en dat de officiële instanties gecorrumpeerd en partijdig zijn, waardoor er geen afdoende bescherming is.

Verzoeker voert aan dat gelet op de situatie in Liberia niet kan ontkend worden dat het voornamelijk de gemeenschappen en rebellengroepen zijn die in globo, doch niet strikt individueel elkaar uitmoorden en folteren, zodat het niet verwonderlijk is dat hij geen namen kan aanbrengen. Hij meent dat het aanbrengen van namen niet relevant noch noodzakelijk is om de gegronde vrees voor vervolging in zijn land aannemelijk te maken. Verzoeker verwijst naar het niet-betwist element inzake de moord op zijn moeder, hetgeen een concrete aanwijzing is voor vervolging die in de bestreden beslissing niet wordt besproken noch weerlegd.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielse relaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is, hetgeen betekent dat het oordeel, ingevolge artikel 48/5 §3, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980, moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van de beoordeling. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong vreest.

In casu stelt de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier terecht vast dat de algemene situatie in Liberia sedert verzoekers vertrek in 2002 op fundamentele wijze veranderd is omwille van onder meer het vredesakkoord dat werd gesloten tussen de regering, de politieke partijen en de rebellengroepen, de interimregering die dientengevolge aan de macht kwam,

alsmede de internationale troepenmacht, UNMIL, die ontplooid werd en toezag op de implementatie van het vredesakkoord dat een ontwapenings- en demobilisatieproces inhield met ontbinding van de strijdende partijen, hetgeen leidde tot democratische verkiezingen en een nieuwe president die in januari 2006 de eed aflegde. *“Verzoeker betwist de terugkeer van de stabiliteit en de vrede in Liberia”* maar onderbouwt dit geenszins in concreto.

Aangaande verzoekers stelling dat er nog steeds etnische spanningen en grondconflicten zijn tussen verschillende etnieën, waaronder de Mandingo, repliceert verweerder terecht dat de bestreden beslissing niet betwist dat Mandingo mogelijks problemen kennen met hun eigendomsrechten, noch dat er, onder meer in Nimba county, spanningen zijn tussen Mandingo en andere etnische groepen. Uit de landeninformatie in het administratieve dossier blijkt echter dat om aan deze eigendoms kwesties en etnische spanningen tegemoet te komen er een aantal initiatieven werden genomen: met de steun van de internationale gemeenschap en de Verenigde Naties werden programma's opgestart die tot doel hebben te bemiddelen in eventuele disputen tussen de Mandingo en andere etnieën; personen die zich niet akkoord kunnen verklaren met de bemiddeling kunnen zich wenden tot de autoriteiten; de Verenigde Naties zetten bewustwordingscampagnes op over de rechten en plichten rond eigendommen en er werden plaatselijke programma's van vrede en verzoening opgezet die moeten leiden tot een vreedzaam samenleven tussen de verschillende etnische groepen. Uit deze informatie blijkt derhalve dat er inspanningen worden geleverd om de conflicten tussen de Mandingo en andere etnische groepen op vreedzame wijze op te lossen. Met betrekking tot de informatie die verzoeker bijvoegt, merkt verweerder correct op dat deze niet aantoonde dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Tevens is de informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt, gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder het UNHCR, zodat de documentatie die verzoeker aanvoert niet vermag afbreuk te doen aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Dient tevens te worden opgemerkt dat de door verzoeker gehanteerde informatie blijkens de inventaris dateert van 2006 en hij niet aantoonde dat het door hem geschetste beeld van de situatie in 2006 thans nog actueel is.

Het volstaat niet wanneer verzoeker louter verklaart een vrees voor vervolging te koesteren daar hij deze vrees ook aannemelijk moet maken. Vooreerst blijkt uit zijn verklaringen dat het feit dat hij bij een terugkeer naar Liberia vreest te zullen worden gedood door de Gio omwille van zijn Mandingo-origine of dat zijn eigendommen door de Gio zouden worden afgenomen enkel en alleen gebaseerd zijn op vermoedens en veronderstellingen waarvoor hij geen objectieve elementen aanbrengt. Voorts kan hij geenszins preciseren wie hij dan bij terugkeer naar zijn geboorteland zou vrezen aangezien, behalve 'de Gio's', hij niet nauwkeurig kan weergeven wie hem dan wel zou doden of zijn eigendommen zou afnemen. Verzoeker voert geen objectieve elementen aan die erop kunnen wijzen dat hij gevaar zou lopen op vervolging bij een terugkeer naar Liberia, minstens brengt hij geen elementen aan die erop wijzen dat hij omwille van één van de criteria van de vluchtelingendefinitie geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de overheid. Derhalve maakt hij niet aannemelijk dat hij het risico loopt om persoonlijk te worden vervolgd. Verzoekers verwijzing naar de dood van zijn moeder in 2002 kan niet aanzien worden als een element dat verzoeker actueel vervolgd zou worden daar aangenomen moet worden dat deze dood zijn oorzaak vond in de toenmalige burgeroorlog zodat het niet plausibel is dat zijn moeders dood deel zou uitmaken van een persoonlijke vervolging die thans nog actueel zou zijn.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus maar voert dienaangaande geen argumentatie aan. Verzoeker toont, zijn verklaringen en de stukken van het administratief dossier mede in acht genomen, niet aan dat er actueel in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS